

ความรู้และการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กของบุคลากร คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

อมรรัตน์ อริยะชัยประดิษฐ์ นิ่มหนู*

(วันรับบทความ: 1 พฤษภาคม 2563/ วันแก้ไขบทความ: 24 สิงหาคม 2563/ วันตอบรับบทความ: 25 สิงหาคม 2563)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความรู้และการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กและเปรียบเทียบระดับความรู้และการรับรู้จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และการรับรู้และวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็ก โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นบุคลากรคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ซึ่งวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนาและสถิติอ้างอิง คือ t-test, One-way ANOVA และใช้ Pearson correlation coefficient ในการทดสอบความสัมพันธ์ และวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กโดยใช้สถิติ Multiple regression analysis โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการศึกษาพบว่าบุคลากรคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคามส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กอยู่ในระดับมาก แต่มีการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งบุคลากรคณะนิติศาสตร์ที่มีเพศ อายุ สถานภาพการสมรสที่ต่างกัน มีความรู้และการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กไม่แตกต่างกัน ส่วนบุคลากรคณะนิติศาสตร์ที่มีการศึกษาและสายปฏิบัติงานที่ต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กไม่แตกต่างกัน แต่การรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ยังพบว่าความรู้มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการรับรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง และสายวิชาการมีระดับความรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กซึ่งมีอิทธิพลต่อการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : การรับรู้, ความรู้, สิทธิเด็ก, บุคลากรคณะนิติศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

* อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

The Knowledge and Perception Regarding to the Rights of Child's Staffs in Faculty of Law at Mahasarakham University

Amronrat Ariyachaipradit Nimnoo^{*}

(Received Date: May 1, 2020, Revised Date: August 24, 2020, Accepted Date: August 25, 2020)

Abstract

The purposes of this study were to examine the level of knowledge and perception of rights of the child as classified by personal factors and to investigate the relationship between knowledge and perception as well as analyzing factors affecting perception of the rights of the child. The subjects participating in this study were 30 staffs in Faculty of Law at Mahasarakham University, selected by a purposive sampling technique. The instrument used to collect the data included two tests measuring knowledge and perception of children rights. To analyze the collected data, the descriptive and inferential statistics, including t-test and one-way ANOVA were used. To compare the differences between pairs, Scheffe and Dunnett's T3 were operated. Lastly, Pearson Correlation Coefficient was employed to determine the relationship. To analyze the factors affecting perception of the rights of the child, multiple regression analysis was used with a preset of significant level at 0.05. The results of the study revealed that the level of staffs knowledge on the rights of the child was found at a high level, while the level of perception to the Rights of Child's Staffs was found at a medium level. Based on the results from the test of hypotheses, there were statistically significant differences in the level of knowledge and perception of children rights among people with different gender, age, marital status and number of children's staff at a significant level of 0.05. However, the different education and field personnel but there is no difference in knowledge. There was a statistically significant difference at the .05 level on the perception of children's rights. And the relationship analysis results' there was found that knowledge is positively correlated with perception at a significant level of 0.05, the relationship was at a moderate level. And the academic personnel has a high level of knowledge about children's rights, which influences their perception of children's rights at a significant level of 0.05.

Keywords: Perception, Knowledge, The Rights of child, The Staffs in Faculty of Law, Mahasarakham University

^{*} Lecturer, Faculty of Law, Mahasarakham University

บทนำ

ปัญหาของสังคมไทยในประเด็นเรื่องเด็กและเยาวชน มีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ซับซ้อนและรุนแรงมากขึ้นในปัจจุบันไม่ว่าสถานการณ์ด้านสุขภาพอนามัย การขาดโอกาสทางการศึกษา การถูกละเลยทอดทิ้งจากพ่อแม่ผู้ปกครอง การตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงในครอบครัว และการมีชีวิตอยู่ในสภาพแวดล้อมหรือสถานการณ์ที่เสี่ยงและล่อแหลมต่อการเกิดปัญหาต่าง ๆ ฯลฯ เมื่อมองไปที่ประชาคมโลกจะเห็นว่าแทบทุกประเทศทั่วโลก ให้ความสนใจในเรื่องนี้ เพราะตระหนักดีว่าเด็กเป็นกลุ่มบุคคลที่ไม่สามารถจะปกป้องตนเองได้ จำต้องได้รับการคุ้มครอง ขณะเดียวกันถ้าอาศัยมุมมองในทางกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนตามปณิธานสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (The Universal Declaration of Human Right) จะพบแนวคิดที่ว่า “เด็กเป็นผู้ที่อ่อนไหวทางอารมณ์ได้ง่าย และถูกรอบำทางความคิดจากบุคคลอื่นได้ง่ายกว่าผู้ใหญ่” จากแนวคิดดังกล่าวจึงทำให้องค์การสหประชาชาติได้ประกาศใช้อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on The Rights of The Child) ขึ้น ซึ่งนับเป็นกฎหมายระหว่างประเทศฉบับแรก ที่ให้ความคุ้มครองและส่งเสริมชีวิต และพัฒนาการขั้นพื้นฐานของเด็กเป็นรูปธรรมโดยจากบทบัญญัติของอนุสัญญาสามารถจำแนกสิทธิขั้นพื้นฐานของเด็กที่ได้รับการรับรองไว้ 4 ประการ คือ 1) สิทธิในการอยู่รอด (survival rights) 2) สิทธิในการได้รับการปกป้องคุ้มครอง (protection rights) 3) สิทธิในการพัฒนา (development rights) และ 4) สิทธิในการมีส่วนร่วม (participation rights)

สำหรับประเทศไทยนั้น เป็นหนึ่งในภาคีสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ ที่ได้ลงนามรับรองในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก จึงต้องปฏิบัติตามแนวทางที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาดังกล่าวด้วย ซึ่งประเทศไทยมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนอยู่หลายฉบับ โดยทุกฉบับต่างมีเจตนารมณ์เพื่อคุ้มครองสิทธิและสวัสดิภาพของเด็กทั้งสิทธิทางชีวิต เสรีภาพ ร่างกาย อนามัยทรัพย์สิน อาชีพ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 เป็นต้น แต่อย่างไรก็ดี แม้ประเทศไทยได้ร่วมลงนามรับรองกติการะหว่างประเทศฉบับต่าง ๆ เกี่ยวกับสิทธิเด็กแล้วก็ตาม รวมถึงภายใต้กฎหมายภายในประเทศก็ได้มีการการปรับปรุง แก้ไขบทบัญญัติต่าง ๆ เพื่อให้เป็นทิศทางเดียวกันและสอดคล้องกับหลักการสากล แต่ยังคงพบว่าเด็กไทยยังคงตกเป็นเหยื่อหรืออยู่ในภาวะเสี่ยงที่จะถูกกระทำด้วยความรุนแรงถูกล่วงละเมิดสิทธิของเด็กอยู่ตลอดเวลา

แนวทางสำคัญที่จะทำให้สิทธิเด็กได้รับความคุ้มครองอย่างแท้จริงนั้นคือการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสิทธิของเด็กอย่างมีประสิทธิภาพ และขณะเดียวกันภาคประชาสังคม รวมถึงภาครัฐ จะต้องมีความตระหนักถึงสิทธินี้ โดยจะต้องมีความรู้และความรับรู้ถึงสิทธิเด็กนี้อย่างแท้จริง จึงจะทำให้การคุ้มครองสิทธิเด็กในสังคมไทยจะมีขึ้นได้อย่างแท้จริง

ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาว่าบุคลากรของคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ซึ่งถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของภาคประชาสังคม และถือว่าบุคลากรคณะนิติศาสตร์เป็นกลุ่มบุคคลหนึ่งในหน่วยงานภาครัฐ จะมีความรู้และการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กอย่างไร โดยการวิจัยในครั้งนี้จะทำให้ทราบข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับความรู้และการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กของบุคลากร ของคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ทั้งในส่วนของผู้บริหารและคณาจารย์ โดยผลของการศึกษาจะได้นำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาโครงการหรือกิจกรรมที่จะส่งเสริมในเรื่องสิทธิของเด็ก สำหรับคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคามต่อไป

ความมุ่งหมาย

1. เพื่อศึกษาถึงแนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับความรู้ การรับรู้ และสิทธิของเด็กตามกฎหมาย
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระดับความรู้และการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กของบุคลากร คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จำแนกตามเพศ อายุ สถานภาพการสมรส การศึกษา และการปฏิบัติงาน
3. ทำให้ทราบข้อมูลเบื้องต้นแก่คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคามเพื่อจะได้นำไปพัฒนากิจกรรมหรือโครงการด้านความรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กและการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กต่อไป

ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับความรู้และการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กของบุคลากร ทั้งในส่วนของอาจารย์และเจ้าหน้าที่คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โดยมีตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพการสมรส การศึกษา และการปฏิบัติงาน และตัวแปรตาม ได้แก่ ระดับความรู้ของอาจารย์และเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับสิทธิเด็ก และระดับการรับรู้ของอาจารย์ และเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับสิทธิเด็ก โดยยึดหลักสิทธิพื้นฐานของเด็ก 4 ประการตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก คือ สิทธิที่จะมีชีวิตอยู่รอด สิทธิที่จะได้รับการปกป้องคุ้มครอง สิทธิที่จะได้รับการพัฒนา และสิทธิที่จะมีส่วนร่วม

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed-Methods) โดยมีทั้งวิธีวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Approach) และวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Approach) โดยมีกลุ่มประชากร วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยวิธีแบบ t-test, ANOVA (F-test) และใช้ Pearson correlation coefficient ในการทดสอบความสัมพันธ์ และวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กโดยใช้สถิติ Multiple regression analysis

ผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่องความรู้และการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กของบุคลากรคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ในมุมมองทางทฤษฎีและกฎหมาย พบว่า คำว่า เด็ก หมายถึง บุคคลอายุไม่เกิน 15 ปีบริบูรณ์ ส่วนคำว่า เยาวชน หมายถึง บุคคลซึ่งมีอายุเกิน 15 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ ตามนิยามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัววิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 และภายใต้อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on The Rights of The Child) เด็กย่อมได้รับการคุ้มครองสิทธินับแต่ถือกำเนิด สิทธิเด็กจึงเป็น สิทธิติดตัว (Inherent rights) ที่มีความเป็นสากล (Universal rights) และยังเป็นสิทธิโดยสมบูรณ์ ที่ไม่อาจถูกละเมิดได้ (Absolute rights) ซึ่งสิทธิพื้นฐานของเด็กมี 4 ประการ ได้แก่

1) สิทธิที่จะมีชีวิตอยู่รอด (right to life) เด็กทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการดูแลสุขภาพอนามัยขั้นพื้นฐานเพื่อให้มีชีวิตรอดดำเนินชีวิตอยู่ในชุมชนที่มีความปลอดภัยมีสันติภาพและปราศจากความรุนแรง

2) สิทธิที่จะได้รับการพัฒนา (Right to be developed) เด็กทุกคนมีสิทธิที่จะได้เติบโตขึ้นในครอบครัวที่อบอุ่นได้รับการศึกษาที่ดีมีคุณภาพ และมีภาวะโภชนาการที่เหมาะสมต่อการพัฒนาการ

3) สิทธิที่เด็กจะได้รับการปกป้องคุ้มครอง (Right to protected) เด็กทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการปกป้องคุ้มครองให้รอดพ้นจากการทำร้าย การล่วงละเมิด การละเลย การนำไปขาย การใช้แรงงานเด็กและการแสวงประโยชน์โดยมิชอบในรูปแบบอื่น ๆ

4) สิทธิที่จะมีส่วนร่วม (right to participate) เด็กทุกคนมีสิทธิในการแสดงความคิดเห็น แสดงออกได้รับการตอบสนองจากผู้ใหญ่ และมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ที่มีผลกระทบกับตนเอง

นอกจากหลักการสากลข้างต้นแล้ว ประเทศไทยได้มีกฎหมายและนโยบายที่สำคัญในการขับเคลื่อนเกี่ยวกับสิทธิเด็กและเยาวชน ไม่ว่าจะเป็นรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายอื่น ๆ เช่น ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 มาตรา 54 ได้กำหนดให้รัฐต้องดำเนินการให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาเป็นเวลาสิบสองปี ตั้งแต่ก่อนวัยเรียนจนจบการศึกษาภาคบังคับอย่างมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย เด็กเล็กต้องได้รับการดูแลและพัฒนา ก่อนเข้ารับการศึกษ เพื่อพัฒนาร่างกาย จิตใจ วินัย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาให้สมกับวัย โดยส่งเสริมและสนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคเอกชนเข้ามีส่วนร่วมในการดำเนินการ รัฐต้องดำเนินการให้ประชาชนได้รับการศึกษาตามความต้องการในระบบต่าง ๆ รวมทั้งส่งเสริมให้มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต และจัดให้มีการร่วมมือกันระหว่างรัฐ องค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น และภาคเอกชนในการจัดการศึกษาทุกระดับ โดยรัฐมีหน้าที่ดำเนินการ กำกับ ส่งเสริม และสนับสนุนให้การจัดการศึกษาดังกล่าวมีคุณภาพและได้มาตรฐานสากล เป็นต้น

ดังนั้น การดำเนินการเพื่อให้เด็กได้รับการดูแลปกป้องและคุ้มครองตามขอบข่ายและหลักการของสิทธิเด็ก จึงเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้ใหญ่ทุกคน ซึ่งได้แก่ บิดา มารดา บุคคลในครอบครัวผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กทั้งโดยตรงและทางอ้อม บุคลากรในภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ทั้งนี้เพื่อเป็นหลักประกันว่าเด็ก ๆ ทุกคนจะมีชีวิตอยู่รอด ได้รับการดูแล ให้มีความปลอดภัย ได้มีโอกาสเติบโตและพัฒนาอย่างเหมาะสมกับช่วงวัย และมีโอกาสมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและตัดสินใจในประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตนเอง โดยการคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสำคัญ

นอกจากนี้ ผลสรุปจากการศึกษาวิจัยเรื่องความรู้และการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กของบุคลากรคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ยังพบว่า

1. ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของบุคลากรคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จำนวนทั้งสิ้น 30 คน มีเพศชายและเพศหญิงจำนวนละ 15คน ร้อยละ 50 เท่ากัน อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 30 - 40 ปี มากที่สุด ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีและปริญญาโท ในจำนวนเท่ากัน และมีและปฏิบัติหน้าที่สายวิชาการมากที่สุด

2. ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความรู้ถึงสิทธิเด็กของบุคลากรคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พบว่า อยู่ในระดับมาก และระดับการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กของบุคลากรคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง

3. ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า บุคลากรคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่มีเพศ อายุ สถานภาพสมรส การศึกษาและการปฏิบัติงานที่ต่างกัน มีระดับความรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

4. ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า บุคลากรคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่มีเพศ อายุ สถานภาพสมรสที่ต่างกัน มีระดับการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 แต่บุคลากรที่มีการศึกษา และสายปฏิบัติงานที่ต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. ผลการวิเคราะห์การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เรื่องสิทธิในความเป็นส่วนตัวเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของบุคลากรคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีความสัมพันธ์กับระดับการรับรู้เรื่องสิทธิในความเป็นส่วนตัวเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล ในระดับปานกลาง ($r=0.46$)

7. การวิเคราะห์การถดถอยพหุ พบว่า เมื่อนำตัวแปรเข้าสู่สมการ แสดงให้เห็นว่าตัวแปรอิสระทั้งหมดรวมกันอธิบายความผันแปรของเกี่ยวกับการรับรู้สิทธิเด็กได้ร้อยละ 45.70 โดยพบว่าการเป็นบุคลากรสายวิชาการและสายสนับสนุนมีระดับความรู้ไม่แตกต่างกัน แต่ความรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กของบุคลากรสายวิชาการมีอิทธิพลต่อการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กมากกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากผลการเปรียบเทียบเมื่อจำแนกตามตัวแปร เพศ อายุ สถานภาพการสมรส การศึกษา และสายปฏิบัติงาน พบว่า บุคลากรคณะนิติศาสตร์ที่มีเพศ อายุ สถานภาพสมรส การศึกษา และสายปฏิบัติงาน ที่ต่างกัน มีระดับความรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กไม่แตกต่างกัน ไม่สอดคล้องกับงานของทัศนีย์ ลักษณะวิชานซ์ และคณะ (2550) ที่กล่าวว่า ภูมิหลังการศึกษาของบุคคลมีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับพิทักษ์ปกป้องคุ้มครองสิทธิเด็กและเยาวชน และบุคคลที่ปฏิบัติงานในระดับผู้บริหารและนักวิชาการมักเป็นผู้มีความรู้ดีกว่าสายอื่น แสดงว่าบุคลากรคณะนิติศาสตร์แม้จะมีความแตกต่างระหว่างเพศ อายุ สถานภาพการสมรส การศึกษา และสายปฏิบัติงานก็ตามยังถือเป็นผู้มีความรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กอยู่ในระดับมาก

ส่วนการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กของบุคลากร คณะนิติศาสตร์ พบว่า บุคลากรคณะนิติศาสตร์ที่มีเพศ อายุ สถานภาพการสมรส ที่ต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กไม่แตกต่างกัน ก็ไม่สอดคล้องกับงานของกิ่งแก้ว ทรัพย์ระวงศ์ (2546) ซึ่งพบว่า เพศ และอายุ เป็นปัจจัยพื้นฐานด้านร่างกายที่เป็นลักษณะเฉพาะติดตัวมาแต่กำเนิด เป็นตัวกำหนดบทบาทหน้าที่ของบุคคลตลอดจนพัฒนาการแต่ละช่วงวัยก็มีความแตกต่างกันจึงทำให้บุคคลมีพฤติกรรม การติดต่อสื่อสารที่แตกต่างกัน กล่าวคือ เพศหญิงมีแนวโน้มและมีความต้องการที่จะส่งและรับข่าวสารได้มากกว่าเพศชาย ในขณะที่เพศชายไม่ได้มีความต้องการที่จะส่งและรับข่าวสารเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่มีความต้องการที่จะสร้างความสัมพันธ์อันดีที่เกิดจากการรับข่าวสารนั้น

แต่บุคลากรคณะนิติศาสตร์ที่มีการศึกษา และสายปฏิบัติงานที่ต่างกัน กลับมีการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กที่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานของกิงแก้ว ทรัพย์ระวงศ์ (อ้างแล้ว) ซึ่งกล่าวว่าบุคคลผู้ที่มีการศึกษาสูงกว่าจะมีระดับการรับรู้ดีกว่า การศึกษาและการทำงานเป็นคุณลักษณะทางประชากรที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามระยะเวลาของการมีชีวิตอยู่หรือตามวัยของบุคคล โดยวิวัฒนาการของบุคคลเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงความสามารถในการทำความเข้าใจในเนื้อหาและข่าวสาร รวมถึงการรับรู้ต่าง ๆ

ดังนั้นบุคลากรคณะนิติศาสตร์จึงเป็นผู้มีความรู้และการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กอยู่ในระดับมาก แม้ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์จะอยู่ในระดับปานกลาง แต่ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กยังอยู่ในเชิงบวก โดยสายวิชาการเป็นผู้มีระดับความรู้ซึ่งมีอิทธิพลต่อการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กมากกว่าสายสนับสนุน จึงกล่าวได้ว่าการปฏิบัติงานในสายวิชาการย่อมทำให้เกิดความรู้และการรับรู้ ซึ่งการเรียนรู้มีอิทธิพลต่อความรู้ด้วย หากบุคคลมีการรับรู้ที่ผิดพลาดย่อมเป็นผลจากความรู้ที่ผิดพลาดเช่นกัน

ข้อเสนอแนะ

พัฒนาหลักสูตรนิติศาสตร์ที่มีความเกี่ยวข้องกับสิทธิเด็ก ซึ่งอาจแทรกในรายวิชาที่เกี่ยวข้องได้ เช่น วิชากฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา, วิชากฎหมายเกี่ยวกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน เป็นต้น เพื่อส่งเสริมให้บุคลากรมีความรู้ความเข้าใจ ตลอดจนตระหนักถึงความสำคัญเกี่ยวกับความรู้และการรับรู้ถึงสิทธิเด็กและเยาวชนมากขึ้น

จัดโครงการด้านวิชาการและพัฒนานิสิตเพื่อส่งเสริมให้บุคลากรคณะนิติศาสตร์ได้รับรู้ถึงปัญหาที่เกี่ยวกับเด็ก ซึ่งมีแนวโน้มจะมีความรุนแรงขึ้น ตลอดจนทราบถึงแนวทางการพัฒนาเด็กให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและการปฏิบัติต่อเด็กอย่างถูกต้อง ซึ่งอาจทำในรูปแบบการจัดงานเสวนาวิชาการ การเผยแพร่ความรู้ด้านกฎหมายทางโทรทัศน์ วิทยู สื่อเทคโนโลยีต่าง ๆ

ส่งเสริมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสิทธิเด็ก เพื่อที่จะได้มีความรู้และรับรู้ถึงสิทธิเด็กจากผู้เชี่ยวชาญและสายปฏิบัติงานโดยตรง ทำให้ได้ข้อมูลที่ตรงประเด็น สามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ตรงตามวัตถุประสงค์อย่างแท้จริง ส่งผลให้งานประกันคุณภาพของคณะนิติศาสตร์ดีเพิ่มขึ้นอีก

บรรณานุกรม

กรมการระหว่างประเทศ กระทรวงต่างประเทศ. (2551). *ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน*.

สืบค้นจาก <https://humanrights.mfa.go.th/upload/pdf/udhr-th-en.pdf>

กิงแก้ว ทรัพย์ระวงศ์. (2546). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: ไทยเจริญการพิมพ์.

ทัศนีย์ ลักษณะภินชัช, สุตจิต เจนนพกาญจน์, อภิรัฐ พุ่มกุมาร, จิตรา วีรบุรินทร์, และสุวิทย์

ไพฑูย์วัฒน์. (2550). *รายงานการศึกษาวิจัยเรื่องการพิทักษ์ ปกป้องคุ้มครองสิทธิ เด็กและ*

เยาวชนที่กระทำผิดตามอนุสัญญาและมาตรฐานระหว่างประเทศ. กรุงเทพฯ: สำนักงาน

กิจการยุติธรรมกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม.

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัววิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553
พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560